

Yol Yorgunu

— Şehri Mabet · 24 Şubat 2019

YOL YORGUNU

Asırlar süren yolculuklarım var benim
Nasır tutmuş üşüyen ayaklarım
Düşen bir su damlası belkide ilk cemrem
Uğrak veriyor yüreğim bin yıllık kervansaraylara
Huu...han sahibiiii ! kimse yokmu diyerek giriyorum
Kordan duvarlar sımsıcak sarıveriyor bedenimi
Ayak sesleri var derinden içimde tarifsiz bir huzur...
Bir sis perdesi yürüdükçe açılan
Destide su, yanı başında maşrapa
Bir miktar doldurup içiyorum
Ateşin çıtırtısı , pencereden sızan ışık
Gelen kim giden ne... nedir bu enfes koku ?
Beni bekleyenler var biliyorum...!
Kapatın kapıları , örtün üzerimi
Yol yorgunuyum ÜŞÜYORUM...

İç sancılarım var benim içten içe sızlayan
Her adım atışımda çatlayan , kabuk tutmuş yaralarım
Gayesi dünya olan her insandan aldığım kesikler
Dikiş bile tutmaz olmuş incinen yürek tenim
Sığınmışlıklarım var , dar kovuklara gizlenmişliklerim
Yaradanın emanetini , saklıyorum her defasında
Ruhul emanetim , görünürde olmayan suretim
İçim titriyor arada, derinden bir iç çekiş
Elde olmadan irkilmelerim var
Çarptığım duvarlardan her dönüşümde ki ahh larım...
Su , ekmek gibi günlük yakarışlarım , dualarım
Parmak uçlarında saklı dizelerim
Rüyalarda her seferinde yok oluşlarım...
Bırakın şimdilik sessiz sonsuzluğuma
Kapatın kapıları, örtün üzerimi
Yol yorgunuyum ÜŞÜYORUM

Yazan ; Selma Çanakçıoğlu 18 Şubat 2019